

# ישראלה הרגיל פוטוארוזיה או



Corenka Hoja  
brasty rozek Ci mi  
estern i Azien  
ens  
meel  
gdy sie nam  
m  
To u nas  
zjem, ja i  
calm  
cyklosy. gu  
eressym  
ie forosty  
michom ne  
h petro  
a lesata  
z jelnak  
mtoziny  
abwstaj  
ien

sa jednak  
maksym  
wierzydem,  
u Fobz.  
awolnia  
Furnin-  
a Namusia  
gdy sie nam

Kie mi  
za licie  
nie mi  
Hajno  
Tobie  
i nie  
Txy  
grici  
dom

dobrze  
bardzo  
stokosi  
kobiacy  
do Para  
naisse



How do I know what I'm doing?  
I don't know what I'm doing.  
I don't know what I'm doing.  
I don't know what I'm doing.  
I don't know what I'm doing.

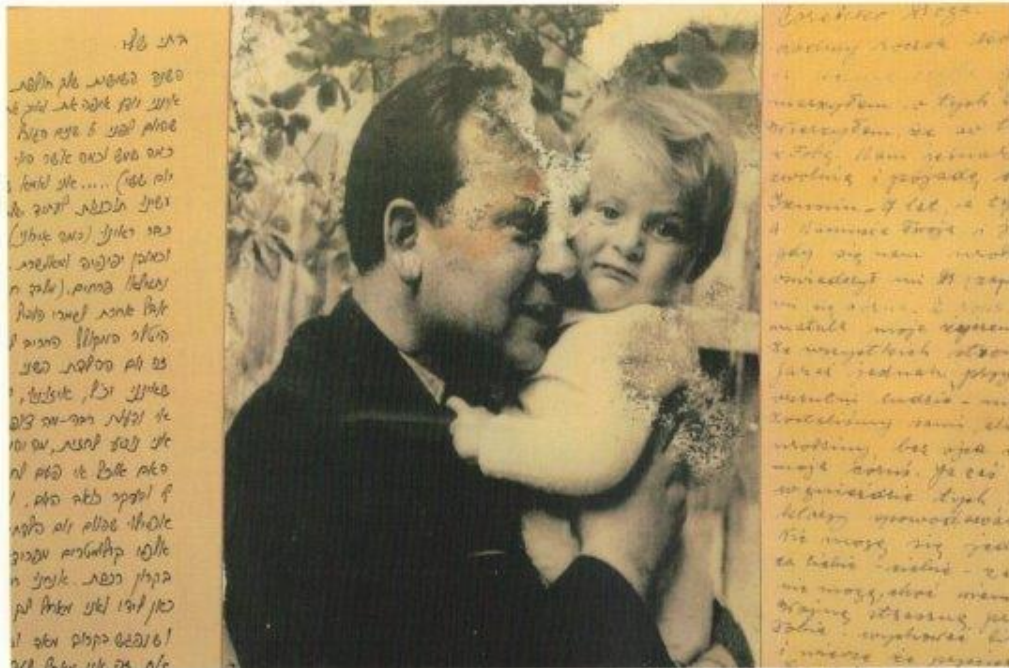




חזל שלא הסגנון אג הקטנה מאווי הספרים"  
או אג אבא אורז אבגא, כשאמרנו הבורה אורי הארציה  
אנו אג כל הדברים המוצרים שבזויים, קרועים..







20.7.1944

בתי שלי.

השנה השישית לחייך חולפת היום ואני לא נמצא איתך ביום הולדתך ואיני יודע איפה את ואיך את חיה. האם את מבינה, קטנה שלי, שהיום לפני שש שנים שלח לי הגורל אותך, ידוניי שלי? כמה שמש וכמה אושר היו בביתנו ביום השישי ההוא (גם היום יום שישי) ומיד ביום הראשון שלך התחלנו, אני ואמאילה שלך, לתכנן את עתידך. כבר אז ראיתי (והו כמה אירוני) ביום הראשון לקיומך, אותך, בוגרת, יפה ומאושרת. בינתיים נתמלאו כל החדרים שלנו בהמון כרחים. אבל בחדר השינה לא שמנו פרחים כי שם שכבת את לצידה של אמאילה שלך...

אבל הגורל הוביל אחרת לגמרי את היקרים לי - מלחמה. היטלר המקוול הרס לי את גן העדן הזה. זה יום ההולדת השני שאת עוברת בלעדי. זו השנה השנייה שאינני יכול, אפילו ביום זה, לנשק ולחבק אותך. ואיך יהיה בעתיד? אי ידיעה ענקית. אני נוסע לחזית, מה יהיה, האם אראה אותך בכלל? האם אוכל להצמיד אותך אלי ולחבק את הילדה שלי? כמה שזה כואב לי וכמיוחד ביום זה. ואולי את איזוניו שלי, אינך יודעת כלל שהיום יום הולדתך? אלפי קילומטרים מפרידים היום ביני ובינך. אני נמצא כרנע בקרון דוהר, אנחנו רבים כאן וצפוף נורא אבל את כאן לידי ואני מאחל לך שתהיי מאושרת יותר מהורייך. אני מאחל לנו שכמועד הקרוב ביותר נתקל זה בזה כדי שאבא שלך יוכל בעצמו לגדל אותך כדי שתהיי אדם ישר וטוב - את זה אני מאחל לי ולך.

אבא שלך



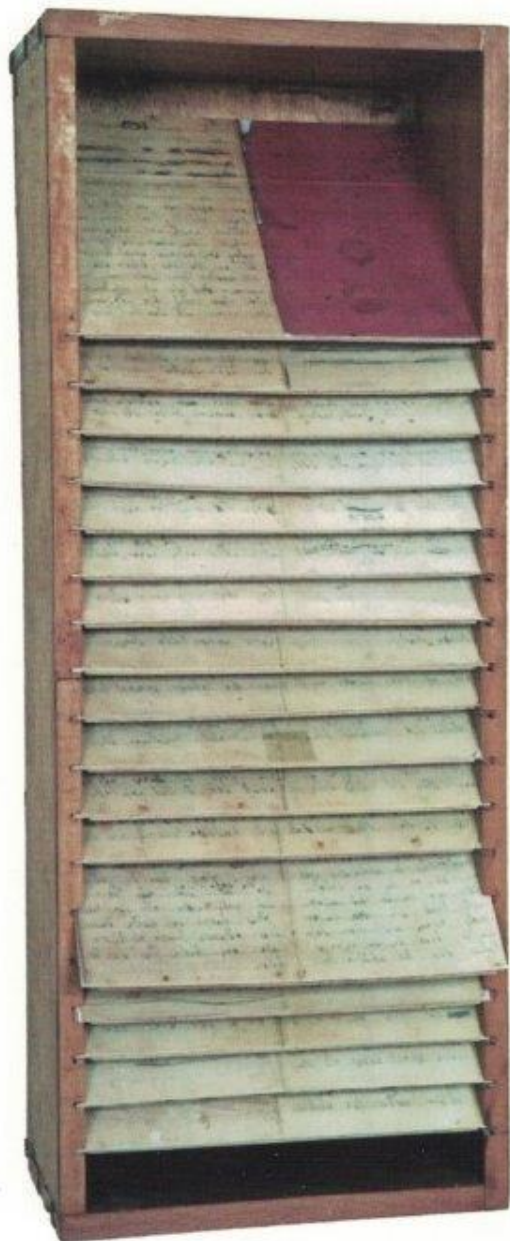


"איפה אתם חושבים אתם, איפה?"  
 האנשים בארץ אלה אלה הם אלה האנשים האלה  
 בארץ אלה האנשים האלה הם אלה האנשים האלה  
 בארץ אלה האנשים האלה הם אלה האנשים האלה.









20.7 1949

"אווה, כל מי שמסתכל עליך כשאת צוחקת יודע שאת יהודייה"  
אמרה דודה מריסיה.

מאותו רגע השתדלתי לא לצחוק וגם לחייך הפסקתי. לחצר  
לא הרשו לי לצאת מאז שהשכנה שאלה אותי כל מיני שאלות,  
עניתי לה שאני פולניה ואפילו הצטלכתי, אבל היא המשיכה.  
אולי בגלל זה נסענו לקרקוב. לקחנו איתנו את כל הדברים,  
גם את התמונות והניירות שלנו שהיו בקופסה באדמה.

עכשיו כשאני גדולה ובארץ, אני מצטערת שרציתי להישאר  
נוצרייה. עכשיו, אני בורחת לפעמים מכית הילדים שכקבוץ,  
מתחבאת בין השיחים וכותבת ביומן הזה את כל מה שהיה  
בזמן המלחמה, כדי לא לשכוח וגם כדי שאתה, אבאילה,  
תדע מה עבר עלי במשך כל השנים שלא היינו יחד.

ישראלה



אמי - אלוה כהנא הרניק 1911-1941

